Agáta

činčila ze Všehochlup

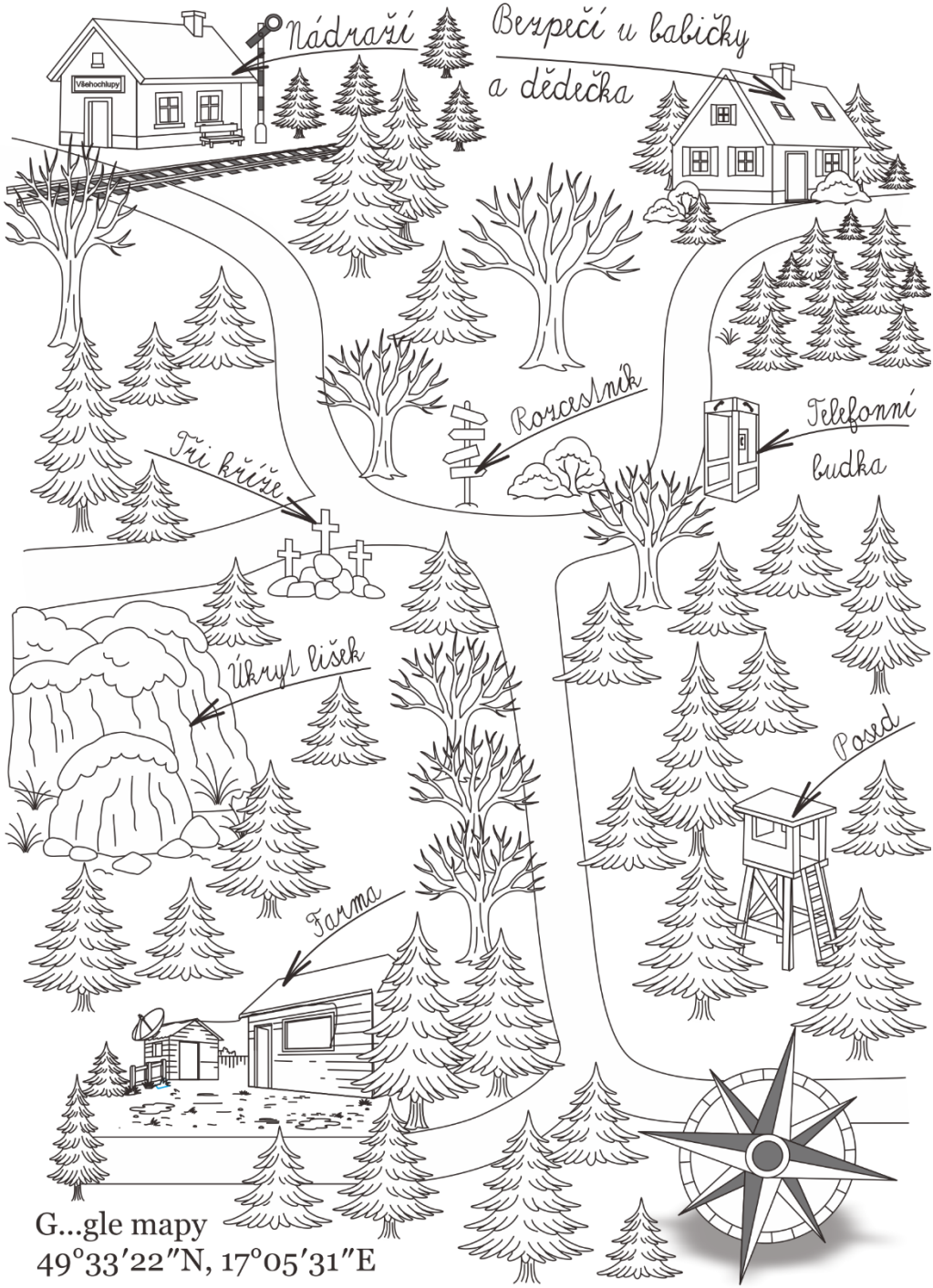
Jiří Nevěčný

Odplata bude sladká!

FANTAZIE

Nádraží
Bezpečí u babičky a dědečka
Rozcestník
Telefonní budka
Tři kříže
Úkryt lišek
Posed
Farma
G...gle mapy
49°33′22″N, 17°05′31″E

Agáta

činčila ze Všehochlup

Odplata bude sladká!

Jiří Nevěčný

FANTAZIE

Název: Agáta – činčila ze Všehochlup: Odplata bude sladká
Autor: Jiří Nevěčný
Ilustrace: Jiří Nevěčný
Sazba a grafická úprava: Jiří Nevěčný
Vydavatel: Nevěčný Jiří Mgr. – Fantazie
Rok vydání: 2025
Vydání: První (elektronické)
Formát: PDF, A5
ISBN: 978-80-909599-1-0

Tato e-kniha je chráněna autorským zákonem.
Žádná její část nesmí být bez předchozího písemného souhlasu autora rozmnožována, kopírována, šířena ani veřejně sdělována v jakékoli podobě, včetně elektronické.

Všechny postavy a události v této knize jsou výsledkem autorovy fantazie. Jakákoli podobnost s reálnými lidmi nebo zvířátky je čistě náhodná – takže žádné činčily, veverky, psi ani lišky nebyli při psaní této knihy zraněni.

Ano, ani ty tvoje, Pepíku!

Obsah

Tajné přání 1

Nikomu tě nedám! 9

Konečně doma! 28

Cesta do Všehochlup 49

Všehochlupy – vystupovat! 72

Pátrání po rodičích 82

Babiččin oběd 95

Bez dobré strategie boj nevyhraješ! 105

Jdeme do akce! 117

Past na nepřítele 125

Rambouš vyzrál na lišky 147

Spravedlivá odplata 162

Vítězství je naše! 178

O půl roku později! 186

1. kapitola

Tajné přání

Temnou ulicí foukal ostrý mrazivý vítr. Hrál si s padajícími vločkami, které tiše dopadaly na zmrzlou zem. Na opuštěném chodníku si zmačkané noviny a igelitový sáček hrály na honěnou, zatímco lidé zahalení do kabátů spěchali do tepla svých domovů. Temná zima, prosvětlená pouze slabě svítícími lampami, přikryla ulici ledovým tichem.

I přes nepřívětivé počasí postávala u jedné ze svítících obchodních výloh, nad kterou blikal nápis Zverimex, Terezka. Devítiletá slečna, která nadevše miluje zvířátka, hlavně činčily. Tito chundelatí a okatí hlodavci ji berou za srdce ze všeho nejvíce.

Dala by všechno, co má, aby mohla mít jednoho takového chlupáčka doma. Už si pro něj dokonce nachystala klec a vše potřebné k chovu. Sklonila se blíž k vitríně, aby si mohla lépe

prohlédnout činčilu, která se právě vyhřívá pod jasně zářící žárovkou. Ve zverimexu je bohužel již poslední! Cena nad klecí je však příliš vysoká. 1750 korun je pro devítiletou Terezku téměř nedosažitelných.

Činčila si lehla do rohu klece, lenivě pokyvovala nožkou a zakusovala se do ohryzku jablka. Občas si drápkem vyšťourala jadérko, které jí uvízlo mezi hlodáky, a tvářila se přitom nesmírně otráveně. Po chvíli si všimla skloněné postavy. Pomalu a nejistě otočila čumáček jejím směrem. Jakmile však poznala tu známou tvářičku, která ji chodí okukovat každý den, prudce odhodila ohryzek a přiběhla blíž. Přední packy položila na mřížoví klece a začala něžně kulit svá nádherná černá očka, ve kterých se jí zaleskly rošťácké jiskřičky.

Kdybys tak byla moje, zašeptala Terezka, zatímco dlaní přejížděla po studeném skle výlohy. V očích měla směs smutku a naděje.

Činčila přitiskla tlamičku k mřížím a smutně na Terezku upřela své velké, lesklé oči. Její pohled byl tak dojemný, až Terezka ucítila, jak se jí srdíčko sevřelo steskem. Obě se na sebe jen chvíli upřeně dívaly, když vtom činčila zničehonic nečekaně vyskočila a jako splašená začala běhat po kleci. Mrštně udělala několik odvážných kotrmelců a salt, aby tím Terezku trochu rozesmála.

Terezka se skutečně začala smát jejím ztřeštěným kouskům.

Oběma rukama se opírala o skleněnou výlohu, ke které se tiskla tak blízko, že se sklo jejím dechem orosilo.

Hodiny na kostelní věži začaly oznamovat osmnáctou hodinu. V zámku dveří zverimexu zarachotil klíč a světla, která dosud osvětlovala prostory prodejny, zhasla. Činčila přestala vyvádět své ztřeštěné kousky a přicupitala blíž k Terezce, aby na ni mohla opět udělat smutné „psí“ oči.

Terezka posmutněla, protože se s činčilou bude muset rozloučit. Dýchla na sklo výlohy a do oroseného místa namalovala bříškem ukazováčku malé srdíčko.

Činčila na ni jemně a něžně zamrkala.

„Neboj! Přijdu si pro tebe,“ řekla odhodlaně Terezka se zdviženým ukazováčkem, „…a to co nejdříve!“

Činčila si přiložila packu k oušku, protože Terezku neslyšela. Přesto však souhlasně kývla hlavičkou, jako by jejím slovům rozuměla. Terezka ještě naposledy pohladila sklo vitríny a se smutkem v duši se vydala k domovu. Činčila položila packy na mřížoví klece a natáhla svou tlamičku co nejblíže k mřížím, aby mohla ještě chvíli sledovat odcházející Terezku. Ta se jí po chvíli ztratila za nejbližším rohem.

Činčila smutně polkla. Začínala další osamělá noc v tomto zapomenutém vězení. Všechny předchozí noci, kdy byla odtržena od své rodiny a uvězněna ve zverimexu, probděla. Přemýšlela o plánu, jak se odsud dostat!

Musím pryč. Cesta ven určitě existuje, ozývalo se jí v hlavě každou noc, kdy nemohla usnout. Toužila po svobodě, po rodině a po naději! A dnes si uvědomila, že tu naději konečně má. Ucítila, že tentokrát může být všechno jiné. Její pohled na Terezku se změnil. V očích se jí poprvé zaleskla jiskra. Možná je to právě ona, kdo jí pomůže změnit osud.

S myšlenkami na útěk položila tlamičku na packy, zavřela oči a nechala se unášet příjemnou představou lepších zítřků. Než se nadála, usnula klidným, blaženým spánkem. Její poslední myšlenka, než usnula, byla jasná: Změním svůj osud!

* * *

Terezka zavřela dveře bytu.

„Ahoj, mami! Už jsem doma!“ volala nahlas, aby ji maminka, která právě vařila večeři, dobře slyšela.

„Ahoj! Kde jsi tak dlouho?“ slyšela Terezka mámin tlumený hlas. Podle všeho zase něco hledala ve spíži.

Terezka pověsila péřovou bundu na věšák a vyzula si promáčené a promrzlé boty.

„Jak bylo ve škole? Máš nějaké úkoly?“ vykoukla máma na vteřinu ze dveří kuchyně.

Terezka přehodila vlněnou šálu přes bundu.

„No tak! Odpovíš mi?“ zazněl z kuchyně mámin zvýšený hlas.

Terezka si pomalu svlékla chundelatý svetr a vzorně ho složila

do skříně. Neměla sebemenší chuť mamince na cokoliv odpovídat. Tak strašně moc ji bolelo u srdíčka. Byla z toho všeho velmi unavená. Její myšlenky se ubíraly úplně jiným směrem. A škola, alespoň pro dnešek, mezi ně zaručeně nepatřila.

„Nemám! …Zítra máme výzo!“ odpověděla neochotně, přičemž velmi rychle otevřela dveře dětského pokoje, ve kterém hledala útočiště před dalšími máminými otázkami.

V pokoji bylo šero. Jen jeden z koutů byl prosvětlen monitorem počítače, u kterého seděl její starší bratr Robert.

„Zase paříš, gamblere?“ neodpustila si do něj rýpnout Terezka.

„Jak gamblere? Náhodou…!“ ohradil se se zdviženým ukazovákem Robert. „Už jsem v pátém levelu! Měla bys to také zkusit, alespoň by ses odreagovala.“

„Víš, že mě to vůbec nebaví!“ mávla rukou Terezka, „…a za druhé, někdo z nás dvou přeci musí být normální!“

„Hele, neriskuj, jo!“ zlobil se naoko Robert.

Terezka otevřela zásuvku svého psacího stolu a vytáhla porcelánovou pokladničku. Klekla si na koberec a bouchala s ní o zem. Růžové porcelánové prasátko s velikou červenou mašlí se v okamžiku rozpadlo na několik kusů a po koberci se rozkutálely mince.

„Šílíš?“ otočil se polekaně Robert. „Máma tě zruší! Dnes vysávala!“

„Já to pak uklidím!“ odsekla Terezka a narovnala pomačkané papírové bankovky.

„Že ty ses zase byla dívat na tu činčilu?“ rýpnul do ní Robert.

„Já ji tam prostě nemůžu nechat!“ řekla rozrušeně. „Je strašně smutná!“

„Smutná? Jak může být smutná?“ plácl se posměšně do čela Robert. „Vždyť je to jen hloupej hlodavec!“

„Není!“ vycenila na Roberta zuřivě zuby Terezka. „Hloupej jsi ty! I s tím tvým krámem, u kterého pořád sedíš!“

Máma nečekaně otevřela dveře pokoje.

„Co se to tu zase děje? Musíte se pořád hádat?“ ptala se káravě. „A co to bylo před chvílí za ránu?“

Další otázku však již nepoložila, protože uviděla Terezku, jak sedí na koberci a přebírá drobné mince. Klekla si k ní a začala ji hladit po vlasech.

„Copak, Terezko? Že ses zase byla dívat do výlohy zverimexu?“

Robert vyprskl smíchy.

„No, co je?“ otočila se na něj rozzlobeně máma. „Řekla jsem snad něco…?“

„Ale ne, maminko!“ odpověděl jí drze Robert, mávl rukou a otočil se zpět k monitoru, aby mohl pokračovat ve hře.

Terezka sklonila hlavu a začala plakat.

Máma jí hřbetem ukazováčku zvedla bradu.

„Já na ni nikdy nenašetřím!“ vzlykla Terezka, přičemž se jí po tváři kutálely slzy veliké jako hrách.

Máma ji nepřestávala hladit po vlasech a utírala jí uslzené tváře.

„Tak víš co, Terezko? Spočítej, kolik máš peněz, a já ti zbytek přidám! Nebudeme už na nic čekat!“ řekla odhodlaně máma. „Hned jak zítra dostanete vysvědčení, pro činčilu si zajdeš. Přeci jen jsem ti ji slíbila za ty samé jedničky, které budeš mít!“

Terezka si otřela oči i nos dlaní a radostně maminku objala. „Děkuji ti, mami!“

Máma vstala, a ještě jednou pohladila Terezku po vlasech.

„Teď musím jít dodělat večeři! Jo ...a příště si vezmi kapesník!“

„A ty vypni ten krám a jdi se učit,“ obrátila se ještě na Roberta, „nebudu ti to stále opakovat!“ „Ale já mám zítra také vysvědčení!“ bránil se Robert.

„Cože? Ty mi snad chceš tvrdit, že tomu, co zítra dostaneš, říkáš vysvědčení?“ změřila máma Roberta káravým pohledem. „Jen pojď! Tobě to určitě neublíží!“

Robert se naštvaně otočil k monitoru a chtěl pokračovat ve hře.

„Jojo, hned přijdu. Jen co...“

„Ne!“ zamračila se máma. „Hned!“

* * *

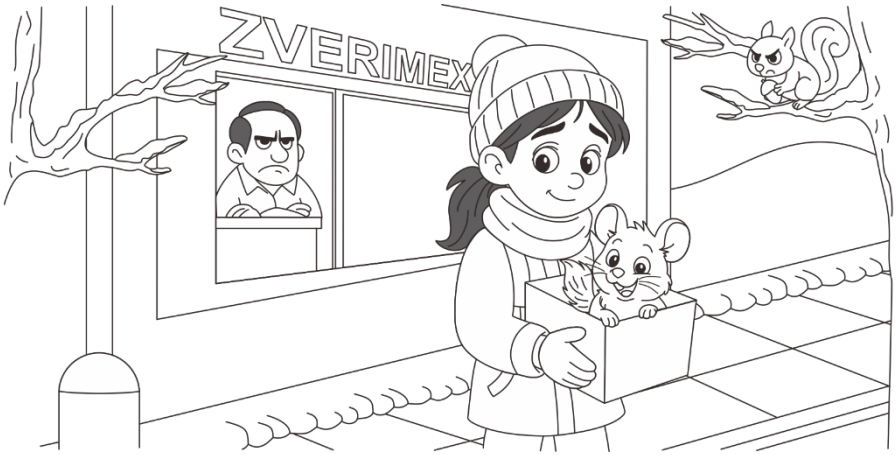
Na budíku se velká i malá ručička blížily ke dvanácté hodině. Terezka byla natolik rozrušená, že nemohla usnout. Posadila se na parapet okna a zahleděla se na zasněženou ulici. Z domu stojícího na kopci má nádherný výhled na město, nad kterým panovalo naprosté ticho a tma. Silný vítr, který foukal celé odpoledne, se před chvílí utišil. Vločka za vločkou tiše usedala na zděný plot zahrady. I chodník, který tatínek zvečera shrabal, se již opět ztrácel pod bílou pokrývkou.

Z okna je výhled i na ulici se zverimexem. Terezka vzala do ruky Robertův dalekohled, aby se mohla podívat na slabě svítící výlohu, ve které se chvílemi mihnul stín činčily.

Zítra si tě odnesu domů, zašeptala tichounce, aby nevzbudila svého bratra. Pomalu přešla k posteli, aby se znovu pokusila usnout. Snad ten dvacátý pokus bude úspěšný.

2. kapitola

Nikomu tě nedám!

Terezka nejistým krokem došla ke zverimexu. Zastavila se před výlohou s přilepeným ušmudlaným papírem s kostrbatým nápisem: „Máte na vysvědčení samé jedničky? Pak jen pro vás je tu naše dnešní velká sleva!“

Nápis jí dodal odvahy, a proto vešla dovnitř s větším odhodláním. Nad hlavou se jí hlasitě rozcinkal zvonek.

Přistoupila ke kleci a na rozespalou činčilu, která si jí právě všimla, s potěšením zamávala.

Činčila její mávání s potutelným výrazem opětovala.

Terezka se zastavila a nevěřícně se na ni podívala. Chvíli přemýšlela, jestli se jí to všechno jen nezdá. To, že se před ní činčila předvádí, už viděla několikrát, ale nikdy ji neviděla mávat. Vždyť to přece není možné! Žádné zvíře takhle nemůže reagovat!

Nevěřícně proto přišla blíž ke kleci, aby si mohla činčilu důkladněji prohlédnout.

Vytáhla složku s vysvědčením se samými jedničkami.

„Tak, už jsi moje! Chystej se domů!“ ukázala činčile hrdě své vysvědčení. „Tady už tě nenechám!“

Činčila přišla blíž a téměř vědecky začala vysvědčení zkoumat.

Chvíli se důležitě škrábala za uchem a na tlamičce, a poté se podívala na Terezku a hloubavým pohledem se jí podívala přímo do očí.

„Co to je? Adopční list?“ naklonila hlavu na bok, aby lépe slyšela odpověď.

Terezka vyjekla překvapením.

„Co ječíš?“ uklidňovala ji činčila, když se Terezka naklonila blíž ke kleci. „Copak se tě nemůžu zeptat?“

„Ty… ty mluvíš?“ koktala nechápavě Terezka.

„Ne! To jsem si jen říhla. Jasně, že mluvím!“ odpověděla tiše s prosbou v očích. „A už, prosím tě, neječ! Trhá mi to uši!“

„Tak promiň,“ omluvila se Terezka, „chtěla jsem ti jen naznačit, že jsem si pro tebe přišla!“

„No konečně!“ odechla si činčila. „Už jsem si myslela, že tu snad zestárnu!“

Vložila si tlapky v bok a zkoumavě se zahleděla na Terezku.

„Ale že ti to trvalo! Už mě nebavilo se před tebou donekone-

čna předvádět, abych se ti zalíbila!“

Terezka se nevěřícně zadívala na cedulku s cenou o sto korun vyšší než včera. Zklamaně vyjekla.

„Ale teď už toho mám vážně dost! Co se zase děje?“ zamračila se činčila na Terezku a zahrozila jí packou. „Ještě jednou zaječíš a já si to s tou koupí nakonec rozmyslím!“

Terezka se na ni podívala s vystrašeným výrazem v očích.

„Ale neboj, zatím se mi ještě líbíš!“ mrkla činčila na Terezku, přičemž se jí v očích opět objevily šibalské jiskřičky. Důležitě si protřepávala ouško a zkoušela na Terezku zamilované oči, protože chtěla, aby si ji přeci jen vzala s sebou domů. Ve zverimexu se jí vůbec, ale opravdu vůbec nelíbilo.

„Ale…“ přerušila Terezka činčilu a ukazovala jí cenovku.

„Jaképak ale?“ durdila se činčila. „…Ještě z toho tvého ječení budu mít tiky!“

Mrštně přiskočila k zrcátku připevněnému na kleci a se zájmem si začala prohlížet oko, aby zjistila, jestli je v pořádku.

„Uf!“ oddychla si s ulehčením. „Zatím je vše OK!“

Terezka si stále nevěřícně prohlížela cedulku s novou cenou.

„Ale…, ale vždyť oni tě zase podražili!“ zakroutila nevěřícně hlavou a otočila se na činčilu.

Ta se neustále nakrucovala před zrcátkem. Namyšleně vrtěla chundelatým ocáskem a nakláněla hlavičku ze strany na stranu. Zálibně se na sebe usmívala a tvářila se důležitě.

„A co si jako myslíš? Já nejsem žádná hej nebo počkej!“ pokárala Terezku a packou si načechrávala ouško. „Tady nejsi v bazaru!“

„Ale ty to asi vůbec nechápeš!“ řekla se smutkem v hlase Terezka a otočila cedulku jejím směrem. „Já na tebe zase nemám dost peněz!“

„Cože? Ukaž?“ vytřeštila činčila zděšeně oči.

Terezka přiblížila cedulku až k ní.

Činčila si ji chvíli se zájmem prohlížela a kroutila důležitě tlamičkou.

„Hm, tak co na to říkáš?“ zeptala se netrpělivě Terezka.

„Nevím!“

„Jak nevíš?“

„No prostě nevím!“ odfrkla si činčila. „Co bych mohla říkat, když neumím číst! Ale musíš uznat, že cedulka je to pěkná!“

Terezka ztěžka vzdychla, aby neřekla něco nevhodného.

„Ale jinak ti musím říct, že je to tedy pěkný průšvih!“ činčila se jednou packou chytla klece, druhou si položila na místo, kde má srdce, a vytřeštila oči. „Co s tím budeš dělat?“

„Stejně je to divné,“ zamyslela se smutně Terezka, a přitom nechápavě kroutila hlavou. „Na výloze mají vyvěšenou slevu a tebe podraží!“

Ve chvíli, kdy Terezka opět promluvila, zanechala činčila svého hereckého umění a přiskočila zpět k ní. Opřela se o klec

a tvářila se vážně a přemýšlivě.

Její výraz, zpočátku opravdu velmi vážný, jí však dlouho nevydržel. Během chvilky začala chodit po kleci. Kroutila přitom nevěřícně hlavou a přecházela z jedné strany klece na druhou.

„Tak ti nevím, holka," vzdychla po chvíli bezradně. „S tím ti asi moc nepomůžu!"

Najednou se zastavila a otočila se na Terezku.

„Ledaže!" zvedla prst na znamení, že na něco přišla.

„Co?"

„Ledaže bych tu cedulku sežrala!" vyhrkla prudce.

Chvíli bylo hluboké ticho a Terezka si činčilu nechápavě prohlížela.

„Co na to říkáš?" zeptala se nedočkavá činčila. „Dobrý, …ne?"

Terezka však její návrh rázně odmítla mávnutím ruky.

„Ale možná…?" napadla ji spásná myšlenka.

„Co? Honem! Pověz!" přiskočila činčila ke kraji klece.

„Že bych zavolala bratrovi. Třeba mi půjčí?"

„A proč už mu nevoláš?" poskakovala nedočkavě činčila.

„Ale jo, už to bude!" vytáhla Terezka mobil z bundy. „Vydrž!"

Činčila zahlédla přicházejícího prodavače a okamžitě se začala chovat jako obyčejný hlodavec. Zaběhla do rohu klece a zakousla se do nahnilého jablka. Její výraz se okamžitě změnil v otrávenou grimasu a nahnilé a kyselé kousky jablka začala s nechutí vyplivovat do pilin.

I Terezka si všimla blížícího se prodavače.

Od prvního pohledu jí bylo jasné, že od tohoto nevlídně se tvářícího muže nemůže čekat nic dobrého.

Prodavač se s hranou uctivostí uklonil a položil Terezce ruku na rameno.

„Tak co si budeme přát, slečinko?“ zeptal se jí nepříjemným, vysokým hlasem.

Terezka podvědomě ustoupila. Nemá ráda, když se jí dotýkají cizí lidé, a tenhle člověk jí byl obzvlášť nepříjemný.

V první chvíli se na něj zamračila, protože nesnáší, když ji někdo oslovuje „slečinko“. Vzápětí si však uvědomila, že na něj nemůže být nezdvořilá. Bude se ho snažit přemluvit k nižší ceně, a pokud by si ho znepřátelila hned na začátku, nemuselo by se jí to podařit. Se sebezapřením se na něj tedy mile usmála.

„Dobrý den. Ráda bych si koupila tu vaši činčilu,“ odpověděla na prodavačovu otázku.

„Opravdu? A krabici na ni máš?“

„Ano,“ odpověděla smutným hlasem, „...ale zjistila jsem, že mám málo peněz.“

Prodavač se chytil za bradu a zkoumavým pohledem se na ni podíval. Povýšeně a důležitě zvedl pravé obočí.

„Jejda jejda,“ kroutil nesouhlasně hlavou, přičemž se škrábal ve svých prořídlých vlasech, „tak to asi spolu obchod neuděláme! A kolik že ti vlastně chybí?“

„Když započítám tu vaši slevu a dnešní cenu," přepočítávala v hlavě Terezka, „tak mi chybí padesát korun. Vzala jsem si málo, protože včera byla cena nižší!"

„Včera? Včera?" škrábal se za uchem prodavač a předstíral, že si na cenu ze včerejšího dne opravdu nevzpomíná.

„A víš, že je to vlastně možné!" zvedl významně prst a lstivě se na Terezku podíval. „Ale znáš to, holka. To je klasické české tržní hospodářství! Nejdřív musím zdražit, abych mohl dát nějakou tu slevičku. Přece na tom musím něco vydělat, nemyslíš?"

Terezce se sevřelo hrdlo a nervozitou jí zvlhly ruce. Srdíčko jí prudce bušilo.

„Tak já zavolám bratrovi a zeptám se ho, jestli by mi nepůjčil!" vyhrkla a doufala, že našla možné řešení.

Prodavač na ni upřel svůj pohled a pochybovačně pokrčil obočí.

Pak si ale uvědomil, že se mu rýsuje naděje na vyšší zisk.

„Dobře tedy, zavolej!" souhlasil, „já ti klidně chvíli počkám."

V tu chvíli se nade dveřmi rozcinkal zvonek.

Do zverimexu vstoupil slušně oblečený starší pán. Za ním šel jeho pihovatý a rozčepýřený vnuk, kterému se v ústech leskla velká rovnátka. Na první pohled bylo jasné, že jde o dědečka s vnoučkem.

Dědeček svého vnuka táhl k pultu, zatímco se mu kluk bránil ze všech sil.

„Dobrý den," vítal je úlisně a podlézavě prodavač. „Co si budete přát?"

Dědeček začal vnuka postrkovat před sebe.

„Tady můj vnuk si za výlohou vyhlédl tu vaši veverku!" prohlásil odměřeně, aniž by odpověděl na pozdrav.

„Veverku?" podíval se prodavač nechápavě na své nové zákazníky. „Ale my tady žádné veverky…"

„Ale ano, je tam, v kleci u výlohy," ukázal pán na činčilu. „tam, vedle té malé holky!"

„…Jo tak!" došlo po chvíli prodavači, o kterém zvířeti pán mluví. „Vy máte na mysli tu činčilu!"

Činčila hrůzou vytřeštila oči. Při představě, že by ten malý kluk mohl být jejím novým páníčkem, ji přepadl velký strach. Zaběhla do rohu klece, přitiskla se k mřížím a začala se třást. Oči jí zoufale kmitaly mezi Terezkou, pihovatým chlapcem, jeho dědečkem, prodavačem a zpátky.

Nakonec se její pohled opět zastavil na Terezce, u níž hledala záchranu.

Terezka ve vteřině ztuhla. Okamžitě přestala v mobilním telefonu hledat kontakt na svého bratra, protože jí to v té chvíli připadalo naprosto zbytečné. Chování prodavače ji překvapilo a zaskočilo. Ruka s telefonem klesla a její zrak se střetl s pohledem činčily.

Ta ji očima ustrašeně naznačovala, aby nějak zasáhla.

Terezka se otočila na prodavače.

„Ale ta činčila je přeci...," snažila se zareagovat na nově vzniklou situaci.

Prodavač zvedl ruku, aby ji umlčel, a pohoršeně se na ni podíval.

„Počkej, holčičko! Neruš, když se baví dospělí!"

„Ale...!"

„Jaképak ale, říkal jsem, abys byla zticha!" utrhl se na ni prodavač.

V Terezce se začaly mísit různé pocity. Se smutkem v očích nepřestávala sledovat prodavače, jak se i nadále snaží prodat její činčilu. Byla překvapená sama sebou, že tak naléhala. Ona? Ta malá holka, která je spíše tichá a ve společnosti se bojí promluvit?

Ale tentokrát je to jiné! Tentokrát má důvod bojovat! Svou činčilu si přeci nesmí nechat ukrást před nosem!

„Tak tedy jedna činčila?" začal se prodavač otáčet okolo pána. „Máte štěstí, je to mimořádný kousek! Je velice milá a přítulná!"

Přistoupil blíž ke kleci s činčilou.

„Je vidět, že jste opravdový znalec zvířat!" podlézavě chválil pána a důležitě zvedl ukazováček. „Činčily patří mezi nejčistší zvířátka!"

Pán s vnukem přistoupili blíž.

Prodavač zatím otevřel dvířka klece. Pomalu a nejistě zašmá-

tral rukou po vystrašené činčile, která se tiskla co nejvíce do zadního rohu klece a snažila se mu všemi silami ubránit. Po krátkém urputném boji ji však chytil a vytáhl ven.

Na chlapci bylo od samotného příchodu vidět, že činčila není ten pravý dárek, který si od dědečka k narozeninám přeje.

„Jen si ji vezmi do rukou!“ nabídl prodavač chlapci činčilu. „Podívej, jak je krásná, a zkus, jak příjemný má kožíšek na dotek.“

Chlapec se však začal schovávat za dědečkova záda.

„No tak, neboj se! Podívej se, jak má krásně černé oči. Vypadají jako černý diamant,“ vybízel ho neodbytně prodavač, pro kterého by zisk důležitější než jakýkoliv budoucí vztah majitele ke zvířatům.

„Já nechci!“

„Ale no tak!“ přidal se dědeček. „Vezmi si ji, když ti ji pan prodavač nabízí.“

Vnuk se však jejich nátlaku úspěšně bránil. Na činčilu, kterou mu vnucovali, se díval spíše znechuceně než se zájmem.

„Říkám, že nechci!“ vztekal se, dupal a pěstmi vztekle mával nad hlavou.

„Jen nám ji zabalte! On si na ni nakonec určitě zvykne!“ přikázal dědeček prodavači a radoval se, jak se tímto neústupným rozhodnutím vnukovi pomstil za jeho nevhodné chování. Bylo vidět, že toho začíná mít dost.

Prodavač přešel s činčilou k prodejnímu pultu, za nímž stály krabice určené pro přenos zvířat. Jednu z nich položil na pult, aby do ní mohl uložit neposednou činčilu, která se marně snažila vyškubnout z jeho sevření. Skládání krabice mu však jednou rukou nešlo.

„Mohl byste mi ji, prosím, na chvíli podržet?“ požádal prodavač dědečka a strčil mu činčilu do ruky.

Dědeček z toho sice nebyl příliš nadšený, ale protože chtěl být příkladem svému nezdárnému vnukovi, činčilu odhodlaně vzal.

Ta okamžitě ucítila svou šanci. Na nic nečekala a s chutí se zakousla do dědečkovy ruky.

„Au, to snad ne!“ zakřičel bolestí dědeček a hodil činčilu zpět prodavači. „Neříkal jste, že je milá a přítulná?“

„Ale…“

„Žádné ale!“ zčervenal v obličeji dědeček a zvýšil hlas. „Vy jste nás chtěl podvést!“

"Já…?"

„Žádné já! Nechte si tu vaši potvoru! Ještě by našeho Fanouška pokousala. Viď, Fanouši?“ otočil se na svého vnuka.

Ten radostně přikývl – možná přece jen nakonec nad dědečkem vyhraje?

Činčila na Terezku s úsměvem mrkla.

I Terezce se v obličeji po dlouhé době opět objevil úsměv.

Dědeček vzal vnuka za ruku a chystali se odejít.

„Pojď! Raději ti koupím tu počítačovou hru, o které jsi mi celou cestu povídal!“

Vnukovi se radostí zaleskla rovnátka. Byl celý šťastný, že nakonec nad dědečkem, tak jako ostatně vždy, opravdu vyhrál.

Prodavač zůstal stát jako opařený. Překvapeně sledoval zabouchnuté dveře, přičemž činčilu držel stále pevně v ruce.

Té se to však vůbec nelíbilo, a tak se začala vrtět. Po chvíli usilovného boje se jí podařilo vyprostit z nepříjemného sevření a s radostí vyskočila Terezce na rameno.

Prodavač se po nich rozzlobeně otočil.

„Víš co? Vysyp na pult to, co máš v peněžence,“ řekl nakonec rezignovaně. „Vezmi si tu potvoru a zmizte! Ať už ji nevidím!“

Hádka se starším pánem ho pořádně vykolejila. Byl z ní úplně vyřízený. Ztěžka usedl na židli za pultem, vložil si hlavu do dlaní, a nakonec odevzdaně usoudil: „Stejně bych ji nikomu neprodal. Strašila by mi tu až do důchodu!“

Činčila s radostí skočila do krabice, kterou její nová panička přinesla. Terezka zavřela víko a vysypala obsah své peněženky na pult. Krabice se začala nečekaně vrtět. Terezka ji otevřela, aby zjistila, co se děje.

„Ještě moment!“ zvedla významně packu činčila. Vyskočila ven z krabice a dřepla si k hromádce peněz. Vedle hromádky se po chvíli objevil malý bobek. Činčila, s pocitem uspokojení nad vyhraným bojem, skočila zpět do krabice, kde se cítila alespoň

trochu bezpečně.

Ještě na okamžik vystrčila hlavu.

„Drobné si můžete nechat!“ zavolala provokativně na prodavače.

Ten, zklamaný i naštvaný zároveň, vůbec nepostřehl, že na něj promluvila činčila.

Terezka udělala pukrle, aby se s prodavačem náležitě rozloučila.

„Tak vám moc děkuji!“

„Jo jo! Hlavně už běžte!“ mávl odevzdaně rukou prodavač.

* * *

„Tak to bychom měly!“ oddechla si s úlevou nahlas Terezka a zavřela za sebou dveře zverimexu.

„Všimla sis, že ti ten lakomec nedal ani účtenku?“ ozval se z krabice tlumený hlas.

„To je jedno!“ zašeptala Terezka do krabice.

„Ale co kdybys mě chtěla reklamovat?“

„Tebe? No, to tedy nevím!“ odpověděla s naprostou jistotou Terezka. „U něj by nám tvá reklamace určitě neprošla!“

„Jo? A pročpak?“

„Ále, …“ mávla rukou Terezka a snažila se přerušit činčiliny neustálé zvídavé otázky, „raději to neřešme! Hlavně, že už jsi moje!“

„Také si říkám!“ uchichtla se činčila. „Že to ale byla fuška, viď?“

Starší paní, kterou právě míjely, nechápavě pohlédla nejprve na krabici a potom na Terezku.

Ta se na ni omluvně pousmála a jen pokrčila rameny.

„Buď zticha, prosím tě!“ zatřásla Terezka krabicí, když paní prošla kolem ní.

„No no,“ zabručela činčila naštvaně, „ať ze mě nevytřeseš duši!“

„Pšt! Mlč už!“ zasyčela varovně Terezka a přidala do kroku, aby byla doma co nejdříve.

Podle neustálého šramotu v krabici pochopila, že se v ní činčile vůbec nelíbí. Její ztřeštěné dupání naznačovalo, že ji bude muset Terezka dát co nejdříve do klece.

„Nech už toho, prosím tě, nebo mi vypadneš na zem!“

„Nechceš mě pustit? Mně se tu vůbec nelíbí!“ nedala se odbýt činčila. „Je tu strašná tma! Jen těch pár dírek pouští trochu světla. Taky jsi jich mohla udělat víc!“

„Opravdu už mlč! Jsou tu lidé!“

„No a?“

„Jak, no a?“ ohradila se Terezka. „Copak se mohu bavit s krabicí? Vždyť budu vypadat jako…“

„Alespoň máš další pádný důvod, abys mě pustila ven,“ zažadonila činčila.

„To víš, a ty mi pak utečeš!“ odmítla Terezka její návrh.

„Proč bych měla utíkat? Copak jsem nějaká divoká veverka?“ zaprotestovala činčila zvýšeným a rozzlobeným hlasem.

* * *

Terezka si důležitě vykračovala po zmrzlém chodníku a vůbec si nevšimla, že nad její hlavou ve větvích si louskala oříšky rozmrzelá rezavá veverka, kterou před chvílí probudila velká rána z nedalekého staveniště.

Veverka zpozorněla a se zájmem začala sledovat holčičku s mluvící krabicí. To, co právě zaslechla z krabice, ji rozčílilo. Okamžitě začala v hlavě osnovat plán na pomstu.

„Já vám dám pomlouvat veverky!“ vyprskla a z úst ji odlétly zbytky oříšku až na Terezčinu tvář, „odteď vás nespustím z očí!“

Terezka se sice zpočátku lekla, ale protože nezjistila, odkud kousky přiletěly, pokračovala v chůzi. Ona ani Agáta v této chvíli netušily, že právě získaly nového nepřítele.

* * *

Krabice se opět zatřásla. Nechybělo mnoho a spadla by do špinavého sněhu. Terezka se proto rozhodla víko odklopit.

„A opravdu mi neutečeš?“ zeptala se pro jistotu činčily.

„No dovol! Už jsem ti snad někdy lhala?“

„Tak se mi zdá, že jsi k tomu ještě neměla sebemenší přílе-

žitost!“

„Aha,“ souhlasila činčila. „to máš vlastně pravdu. Nezbývá ti tedy nic jiného, než mi věřit!“

„Věřit?“ Terezka pootevřela víc víko krabice. „Tobě?“

„Hmmmm?“ naklonila činčila tázavě hlavu a začala na Terezku dělat „psí oči“. Její pohled byl opravdu působivý. V oku se jí dokonce zaleskla malá slzička.

„No tak pojď, prosím tě!“ vybídla ji Terezka. „Ale schovej se mi do šály!“

Činčila vyskočila Terezce na ruku a bleskurychle vklouzla do rukávu kabátu. Vykoukla až u krku pod její šálou, kde se jí moc nelíbilo, a tak se rychlým a mrštným skokem přemístila na Terezčino rameno. Zavrtěla zadečkem, přičemž svým chundelatým ocáskem zalechtala Terezku po tváři.

„Co to zase děláš?“

„Hledám si přeci vhodné místo!“ posadila se konečně s ulevujícím výdechem.

„Řekla jsem, že se máš schovat pod šálu, ať tě nikdo nevidí!“ zamračila se Terezka.

„Ale no tak, vždyť tu nikdo není,“ protestovala činčila.

Terezka si jen odevzdaně povzdechla.

„Musím opravdu uznat, že odtud není vůbec špatný výhled,“ libovala si činčila.

„To je možné, ale mluv, prosím tě, alespoň trochu potichu!“

přiložila si Terezka prst na ústa.

„Moc mi křičíš do uší!“

„Dobře, dobře,“ souhlasila činčila a ztišila hlas. „Ale víš, co mě právě napadlo?“

„Ne, to tedy opravdu nevím. Jsem vážně zvědavá, co z tebe zase vypadne za moudro.“

„No, totiž…“

„Tak se už vymáčkni!“

„…že jsi mi ještě neřekla své jméno!“ otočila svůj čumáček na Terezku a zpříma se jí podívala do očí. „My se vlastně ještě neznáme!“

„To je pravda, …jméno jsem ti opravdu neřekla! Zatím k tomu nebylo moc času. Já jsem Terezka a…“ Terezka se zamyslela, jaké jméno by mohla dát činčile. „…a ty budeš?“

Činčila mrštně přeběhla na Terezčino druhé rameno a pohoršeně ji pohlédla do očí.

„Počkej, počkej, jak budeš?“ zamávala packami, „já jsem přeci Agáta!“

„Agáta? …Ale jméno bych ti přeci měla dát já!“

„Ne, ne, kdo si má zvykat na nové jméno?“ zatvářila se rozzlobeně. „Pokud se ti nelíbí Agáta, můžeš mě zase klidně vrátit do zverimexu!“

Činčila Agáta byla viditelně rozzlobená.

„Vlastně nemůžeš!“ provokovala Terezku. „Nemáš účtenku!

Takže mě nemůžeš ani vrátit!“

„No dobře, hned nevyšiluj,“ zarazila ji Terezka, „vždyť Agáta není zas tak hrozné jméno! K tobě se dokonce hodí!“

„Co tím chceš naznačit?“

„Nechci nic naznačovat!“ pousmála se pyšná majitelka super skvělé činčily. Takovou činčilu zaručeně nikdo nemá! Agátě to však říct nemůže, protože ta už má i tak dost velké sebevědomí. Ještě by nakonec mohla samou pýchou prasknout!

Agáta přeběhla na druhé Terezčino rameno a chvíli si ji provokativně prohlížela.

„No, co je zase?“ znervózněla Terezka, protože už nemohla ten její zvídavý pohled vydržet.

„Koupila jsi mi doufám pořádnou klec, viď? Víš, že my činčily máme rády volnost pohybu!“

„Neboj, čeká na tebe přímo palác!“

„No, to jsem tedy zvědavá!“ prohlížela si Agáta tiše a nedůvěřivě Terezku, ale pak se opět upřeně zadívala do jejích očí.

„No?“ usmála se Terezka. „Tak na co se chceš zeptat tentokrát?“

„A salátek máš?“

„No dovol! Samozřejmě, že mám!“

Agáta se zamyslela.

„A co písek pro činčily?“

„Mám! A už toho, prosím tě, nech!“ zlobila se naoko Terezka.

„Mluvíš jako příručka!“

Agáta se nafoukla, protože se na Terezku urazila a začala trucovat.

Nevydrželo jí to však příliš dlouho. Po malé chvíli začala být opět neklidná. Nožkou podupávala na Terezčině rameni a packou se škrábala za uchem.

Terezka cítila, že zase přijde další z jejích všetečných otázek.

„No?“ vybídla Agátu opatrně.

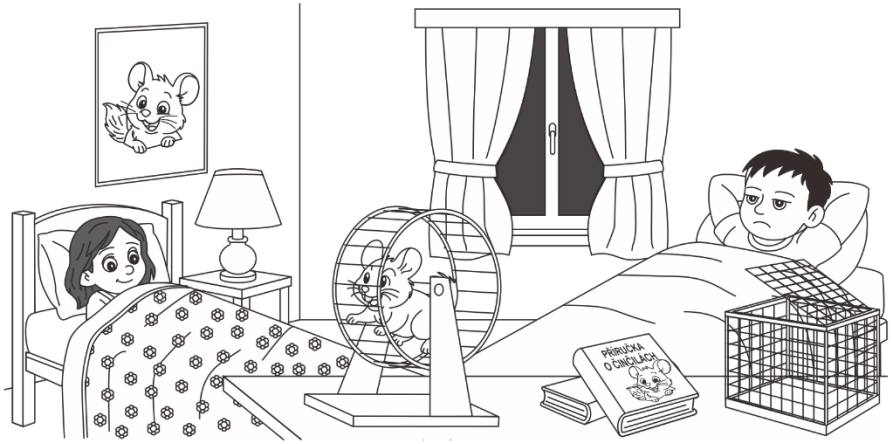
„A mrkvičku máš?“

„Mlč už, prosím tě,“ zakryla si Terezka uši.

„Jak chceš!“ sykla Agáta, ale pak konečně zmlkla.

3. kapitola

Konečně doma!

Terezka otevřela dveře do útulného dětského pokoje. Na stěnách visí barevné obrázky z jejích milovaných dětských knížek, vlastnoručně malované, a plakáty jejích oblíbených kreslených postav. Na policích jsou uspořádány její nejoblíbenější knížky a drobné hračky, které ji provázejí po celé dětství.

Terezka stiskla vypínač a pokoj se během okamžiku rozzářil. Přešla k oknu, kde má svůj malý pracovní stůl s lampou. I tu rozsvítila, aby měla dostatek světla na představení svého mazlíčka bratrovi. Lampa vrhala teplé žluté světlo na stoh učebnic a stojan na tužky, ve kterém má Terezka pečlivě srovnané pastelky podle délky. Agátina klec stojí hned vedle stolu na nízké komodě, která zaplňuje prostor mezi stolem a postelí.

Terezka však krabici s Agátou položila na psací stůl.

Robert na chvíli odtrhl oči od monitoru. Jak bylo jeho zvykem, seděl u počítače a hrál svou oblíbenou hru.

„Tak co? Máš?“ uložil rozehranou hru a bleskurychle se otočil na otočné židli k Terezce. I on byl zvědavý, jak Terezka dopadla.

Ačkoliv se často hádají, má svou sestru velmi rád. Ale za nic na světě by jí to neřekl, a to ani v případě, že by ho mučili. V tom má naprosto jasno!

Terezka s úsměvem pohladila krabici.

„Hmmm, to víš, že jo,“ mrkla na něj. „Dalo mi to ale zabrat!“

Zatím neví, jak má bratrovi říct, že Agáta umí mluvit.

„Víš, chtěla bych…“ vzala mezi prsty víko krabice.

„Tak dělej, nezdržuj!“ přerušil ji nedočkavě Robert.

Terezka otevřela krabici a přiložila ji ke kleci. Agáta do ní pohotově přeskočila.

Robert si ji zálibně prohlížel, zatímco ona prozkoumávala svůj nový domov.

„No dobrý, ségra!“ pokýval hlavou Robert. „Na to, že je to jen hlodavec, je to opravdová fešanda!“

Agáta se na něj naštvaně otočila.

„Také si myslím! Ale…“ usmála se Terezka a přiložila si prst na ústa, aby Robertovi naznačila, že má chvíli mlčet.

„Doufám, že nekouše?“

„Ne, nekouše! Necháš mě, prosím tě, domluvit?“ zareagovala podrážděně Terezka. „Chtěla jsem ti říct, že ti nejen rozumí, ale

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Agáta – činčila ze Všehochlup: Odplata bude sladká**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.